

[Ole Espersen]

Begrundelse

Ved gentagne lejligheder gav udenrigsministeren under sit besøg i Saudi-Arabien udtryk for, at han stærkt fordømte de danske våbentransporter. Det er i denne forbindelse vigtigt at vide, om også andre ministre, der er ansvarlige for dansk våbenfabrikation og -eksport, deler denne opfattelse.

Svar (2/2 87):

Industriministeren (Nils Wilhjem):

Jeg er opmærksom på, at justitsministeren har fået samme spørgsmål, og henviser til justitsministerens besvarelse.

Spm. nr. S 557 Til *socialministeren* (26/1 87) af:**Birthe Hansen (SF):**

»Er det i overensstemmelse med ministerens børnepolitiske holdning, at 33 børn i alderen 10–14 år sættes på gaden fra den 1. maj 1987?«

Begrundelse

Spørgeren finder det uacceptabelt, at et flertal i Holmegård Kommune (Storstrøms Amt) på et kommunalbestyrelsesmøde i december 1986 har besluttet at lukke en fritidsafdeling i en integreret børneinstitution uden at give forældre og børn noget alternativ. Kun hvis der bliver problemer med et barn eller barnet er adfærdsvanskeligt, vil det have en chance for en plads i kommunens fritidshjem.

At tilbyde børn i aldersgruppen 10–14 år kommunal dagpleje må vist også siges at være uacceptabelt. Kan man virkelig være fuldstændig uden forståelse for, hvor urimelig denne beslutning er over for børnene og deres forældre, selv om det er i en landkommune? Beslutningen er tilsyneladende truffet, alene fordi kommunalbestyrelsen henholder sig til, at den er nødt til at spare disse daginstitutionspladser væk for at kunne holde sig inden for de fastsatte rammer. Det er vel også et spørgsmål om prioritering. Tilsyneladende prioriterer man ikke indsatsen for børn særlig højt i Holmegård Kommune.

Svar (4/2 87):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Det fremgår af begrundelsen, at baggrunden for spørgsmålet er, at en kommunalbestyrelse har vedtaget at nedlægge en fritidsafdeling i en integreret børneinstitution uden at give forældre eller børn et alternativt tilbud.

Først må jeg nævne, at det efter bistandslovens § 69 er den enkelte kommunalbestyrelse, der har kompetencen til at skønne over, hvor mange pladser der skal være i kommunens dagtilbud til børn og unge.

Det er da også min holdning, at den enkelte kommune bør have meget vid handlefrihed til at tilrettelægge en samlet indsats for børnefamilierne, og at de centrale myndigheder skal være meget varsomme med at gå mere direkte ind i sådanne spørgsmål. Samtidig finder jeg, at det er væsentligt, at der »samles op« både gode og dårlige erfaringer med forskellige former for indsats for børn og unge. Denne opsamling af viden kan eventuelt foretages af de centrale sociale myndigheder.

I den samlede indsats bør der tages udgangspunkt i de ressourcer, der findes i lokalområdet, f.eks. i form af daginstitutioner, idræts- eller sportsklubber, foreninger, skolefritidsordninger, biblioteker, borgergrupper og lignende.

Jeg kender ikke nærmere til forholdene i den omhandlede kommune, f.eks. om der kan være grundlag for, at den pågældende gruppe af forældre i samarbejde med kommunen søger at tage initiativ til at etablere et alternativt tilbud til de pågældende børn.

Det er efter min mening væsentligt, at beslutningsgrundlaget for såvel oprettelse som nedlæggelse af pladser så vidt muligt tilvejebringes i dialog med brugerne, børn og unge og deres forældre. Når først beslutningsgrundlaget er klart, er det, som spørgeren er inde på, et politisk spørgsmål om prioritering, hvilken løsning der bliver valgt.

Som jeg var inde på i min redegørelse om børnepolitikken og under den efterfølgende debat i Folketinget, finder jeg, at vi i Danmark bør prioritere børn højt. Jeg vil derfor tage initiativ til, at en række børnepolitiske spørgsmål tages op til behandling, dels på tværs af de sektorer, der beskæftiger sig med børns forhold, dels i kredsen af dem, der er